

være en Formsag, naturligtvis saaledes, at hver Rigsdagsmand kan, om han vil, rejse en Diskussion om hvert enkelt Punkt. Naar jeg fremdrager denne Udtalelse af en da-værende Folketingsmand, senere Landstingsmand og Minister, som den Gang allerede havde været Statsrevisor, er det, fordi der i den Betænkning, som Landstinget har afgivet over Statsregnskabet 1894—95, som altsaa ikke ligger for til Drøftelse i Dag, er en lille Passus, som nødvendiggør en øjeblikkelig Udtalelse. Landstinget mener der, at Statsrevisorerne gaa for detaljeret til Værks, forelægge for meget i deres Betænkning, og Landstinget mener endvidere, at de ikke ere ganske i Overensstemmelse med den Instruks, som er givet for deres Arbejde, at de som Regel uden Omtale kan forbigaa de Poster paa Regnskabet, som Revisionen har fundet i Orden. Naar jeg berører dette Punkt allerede her i Dag, er det, fordi en af de Herrer Statsrevisorer har ladet mig vide, at saafremt der ikke fremkom en modsat Udtalelse fra Folketingets Side, vilde Statsrevisorerne se sig nødtvungne til at tage Hensyn til denne Henstilling fra Landstinget. Jeg skal da, uagtet vi have godt Haab om, at samtlige de Betænkninger, som endnu ikke ere behandlede her i Tinget, kunne komme frem til Drøftelse i denne Maaned — og saa den sidst afgivne Betænkning — ikke bestomindre allerede nu paa Udvalgets Fler-tals Begne udtale det udtrykkelige Ønske, at Statsrevisorerne ville holde deres Arbejde i det gode Spor, i hvilket Praxis nu har ført det ind i en ret betydelig Aarvælle, saaledes at der ikke træffes nogen Forandring i Arbejdsmaaden eller i Betænkningens Indhold og Omfang, medmindre der fremkommer en samstemmende Udtalelse fra begge Ting. Jeg skal tillige gøre opmærksom paa, at hver Gang der er stet en Forandring i Statsrevisorerens Arbejde og i Betænkningens Indhold, er det kun stet, naar begge Tings Udvalg efter Samraad have vedtaget dette. Det er jo en simpel Nødvendighed. Det kan ikke hjælpe, at man i Landstinget udtaler et Ønske om Statsrevisorerens Arbejdsmaade, naar man saa i Folketinget udtaler det stik modsatte Ønske, man kommer der i en Situation som den, i hvilken man var i 1855—56 — jeg skal straks omtale den — en Situation, der paa ingen Maade kan siges at være nyttig eller hensigtsvarende. Det Regnskab, der her foreligger til Gennemgang, er nu 18 Aar gammelt, og jeg har, inden jeg gaar over til selve dette Regnskab, dels ment, det var nyttigt at fremdrage disse Bemærkninger, og dels i Sindet at gøre nogle andre indledende

Bemærkninger for, som sagt, at vise, hvad man har tilsigtet, da man gav den oprindelige Instruks for Statsrevisionen, og hvad man har naaet. Man har tilsigtet at faa Tingenes Decharge for Regnskabet det samme Aar, som Betænkningen blev afgivet, og nu staa vi her over for et Tilfælde, hvor der er gaaet 18 Aar, i hvilket Folketinget har undladt at give sin Røttering for den Maade, hvorpaa Statshusholdningen er ført i vedkommende Aar. Rent bortset fra den Værdi, den aarlige Decision af Statshusholdningen har for Folketingets konstitutionelle Stilling, er der ogsaa en anden Betragtning, fra hvilken man ikke kan bortse. Der er nemlig dette at fremhæve, at i det Øjeblik, man nægter Decharge for et Regnskab, en Regnskabspost eller flere Regnskabsposter, vil den fremtidige Historiefriktion med Nødvendighed komme til at udtale, at en Regentkabsperiode af kortere eller længere Varighed er ført saaledes, at det ikke lykkedes at faa det folkevalgte Kammeres Godkendelse af Statshusholdningen, og det er dog meget antageligt, at der er mange Mennesker, der gerne ville undgaa et saadant Eftermæle, naar det virkelig var dem bevidst, at dette vilde blive det historiske Eftermæle, at Statshusholdningen er ført, uden at Folkets Røttering kunde opnaas. Men paa den anden Side maa man saa ogsaa rigtignok forlange, at hvis Statshusholdningen er ført saaledes, at Decharge bør og kan gives, saa bør Tinget heller ikke holde Regnskabet hen og lade det ligge i en saadan Aarvælle, som her er Tale om. I Aarene 1850—58 førtes der hvert Aar en forholdsvis lang Drøftelse i begge Tingene saabel i Folketinget som i Landstinget om Statsrevisorvalg og om Statsrevisorerens Arbejdsmaade. Man havde i 1845 i Norge vedtaget en meget udførlig Statsrevisionsinstruks. Til en saadan Instruks vilde man ikke gaa her hjemme i 1850, man ønskede, der først skulde uddanne sig en Praxis, at man først skulde indhente visse Erfaringer. Man valgte derfor den Form, hvert Aar at vedtage visse Bestemmelser, som Statsrevisionen skulde følge. Disse Bestemmelser indeholdt i Reglen ni Paragrafer med nogle Indledningsklausuler. De bleve gerne i Liden 1850—58 forandrede lidt fra Aar til Aar i Henseende til Indhold og Udtryk. I 1858 bestemte man saa, at det ikke var formelt nødvendigt hvert Aar at drøfte denne fortsatte Instruks, at man kunde betragte den som gældende for Statsrevisorerne, indtil der blev vedtaget nogle ny Bestemmelser. Disse ny Bestemmelser bleve saa vedtagne i 1866, og de Bestemmelser